

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/20/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121241261
Dátum vydania rozhodnutia:	31.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Lenka Praženková
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6121241261.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Praženkovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Mederovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore navrhovateľa NeoTec Martin, s. r. o., Brezová 13, Martin, IČO: 31 595 375, zastúpeného advokátskou kanceláriou Hronček & Partners, s. r. o., Kálov 1, Žilina, IČO: 47 248 327 proti odporcovi 1/ Ing. O. T., narodený XX. W. XXXX, bytom Ž. XXX, odporcovi 2/ C. R., narodený X. K. XXXX, bytom D. G. XXXX/X, F., odporcovi 3/ G. R., narodený X. O. XXXX, bytom Š.. U. XX, G.U., odporcovi 4/ Fortuna Spezialmaschinen GmbH, Eisenbahnstrasse 15, 71263 Weil der Stadt, Nemecko, identifikačné číslo: HRB 252260, o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, konajúc o dovolaní navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41Cob/27/2021-278 zo dňa 28. júla 2021, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Odporcovia v 1. až 3 rade m a j ú voči navrhovateľovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. Odporcovi v 4. rade náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica, ako súd prvej inštancie, uznesením č. k. 63Cb/19/2021-165 zo dňa 8. marca 2021 návrh navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Odporcom nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko im v konaní žiadne nevznikli.

2. Z odôvodnenia súdu prvej inštancie vyplýva, že navrhovateľ sa domáhal vydania neodkladného opatrenia z dôvodu, že zo strany žalovaných dochádza po skončení pracovného pomeru s navrhovateľom k porušovaniu ich povinnosti mlčanlivosti o skutočnostiach, ktoré sa v rámci svojho pracovného pomeru s navrhovateľom dozvedeli a porušujú tým navrhovateľovo obchodné tajomstvo, keďže ho poskytujú tretej osobe, a to žalovanému v 4. rade. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej

inštalácie uviedol, že navrhovateľ vymedzil tvrdené obchodné tajomstvo natoľko všeobecným spôsobom, že nie je zrejmé, ochrany akých konkrétnych skutočností sa domáha, ako aj to, že neosvedčil, že by išlo o také skutočnosti, ktoré nie sú všeobecne známe, a ktoré teda môžu tvoriť predmet obchodného tajomstva. Ďalej uviedol, že navrhovateľ neosvedčil ani tvrdenú povinnosť mlčanlivosti odporcov 1/ až 3/ ako ani obmedzenie konkurenčnej činnosti. Čo sa týka vzniknutej škody vo forme ušlého zisku, súd prvej inštalácie uviedol, že navrhovateľ ním tvrdenú hroziacu ujmu nešpecifikoval, a teda ani tento dôvod neosvedčil.

3. Proti uzneseniu súdu prvej inštalácie podal navrhovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštalácie o zamietnutí návrhu na neodkladné opatrenie ako vecne správne potvrdil. Odporcom v 1. až 4. rade priznal voči navrhovateľovi každému zvlášť nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

4. Odvolací súd v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštalácie ohľadne konkrétnosti niektorých skutočností a ich špecifikácie, ktoré podľa navrhovateľa predstavujú obchodné tajomstvo, avšak napriek tomu konštatoval, že nie všetky navrhovateľom uvádzané informácie spĺňajú všetky pojmové znaky obchodného tajomstva v zmysle § 17 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej aj „ObZ“), ako skutočnosti obchodnej, výrobné alebo technickej povahy súvisiace s podnikom, nie sú v príslušných obchodných kruhoch bežne dostupné, majú byť podľa vôle majiteľa obchodného tajomstva utajené a majiteľ obchodného tajomstva zodpovedajúcim spôsobom ich utajenie zabezpečuje. Zároveň konštatoval, že práva a povinnosti vyplývajúce navrhovateľovi a odporcom v 1. až 3. rade boli založené pracovnoprávnou zmluvou a ich vzťah bol pracovnoprávny. Nešlo teda o práva a povinnosti vyplývajúce im zo zmluvy o obchodnom zastúpení a nie je možné na údajné porušujúce konanie odporcov aplikovať ustanovenie § 657 ObZ. Ďalej uviedol, že súčasťou pracovných zmlúv nebola konkurenčná doložka podľa § 83a zákona č. 311/2001 Z. z. zákonník práce (ďalej aj „zákoník práce“) a ani z interného dokumentu s názvom „klobúk“ nevyplyvalo obmedzenie obdobné konkurenčnej doložke. Odvolací súd teda konštatoval, že navrhovateľ neosvedčil existenciu tvrdeného porušenia, resp. ohrozenia jeho práva na ochranu obchodného tajomstva, pre ktorú žiadal poskytnúť neodkladnú ochranu. S prihliadnutím na uvedené odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštalácie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že odporcom v 1. až 4. rade priznal voči navrhovateľovi, každému zvlášť nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Dovolanie navrhovateľa

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal v zákonnej lehote dovolanie navrhovateľ (ďalej aj len „dovolateľ“), prípustnosť ktorého odôvodnil § 420 písm. f) CSP a navrhol dovolaciemu súdu, aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne, aby zrušil aj rozhodnutie súdu prvej inštalácie a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípadne, aby vo veci sám rozhodol tak, že v celom rozsahu vyhovie návrhu navrhovateľa na nariadenie neodkladného opatrenia.

6. V odôvodnení dovolania navrhovateľ uviedol, že napadnuté rozhodnutie (spolu s rozhodnutím súdu prvej inštalácie) je arbitrárne a obsahuje neodôvodnené závery. Dovolateľ namietal, že súdy nižších inštalácií požadovali od navrhovateľa preukázanie tvrdených skutočností vo väčšom rozsahu ako v limitoch osvedčovania, čo je v rozpore s požiadavkami ustanovenými zákonom ako aj súdnou praxou, pretože na nariadenie neodkladného opatrenia je postačujúce osvedčiť tvrdené skutočnosti a nie ich preukázanie. Dovolateľ uviedol, že už v návrhu na vydanie neodkladného opatrenia osvedčil ním tvrdené skutočnosti, pričom na návrh ako aj prílohy opätovne v plnej miere poukázal. Uviedol, že v požiadavke preukazovania skutočností v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Predpokladal, že pokiaľ v návrhu osvedčí ním tvrdené skutočnosti a opodstatnenosť podaného návrhu, tak mu bude poskytnutá ochrana jeho práv. Podľa dovolateľa odvolací súd rozšíril potrebu osvedčovania skutočností a tento postup neodôvodnil, pričom týmto konaním malo dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Vyjadrenie k dovolaniu odporcov v 1. až 3. rade

7. K dovolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadrili odporcovia v 1. až 3. rade, ktorí uviedli, že nesúhlasia s tvrdením navrhovateľa, že odvolací súd nedôvodne extenzívne vyložil ustanovenia o neodkladnom opatrení. Poukázali na to, že pri posúdení opodstatnenosti nariadenia neodkladného opatrenia je potrebné poskytnúť aj ochranu druhej strane (odporcovi), ktorý môže byť obmedzený iba do takej miery, aby takéto opatrenie nemalo za následok reálne znemožnenie ochrany jeho záujmov. Súd považoval navrhovaný petit za veľmi intenzívny zásah do práv odporcov. Zároveň uviedol, že súd prvej inštancie ako aj odvolací súd sa náležite zaoberali tým, či navrhovateľ opísaním rozhodujúcich skutočností presvedčil o potrebe nariadiť neodkladné opatrenie v záujme dosiahnutia ochranného účelu, pričom oba sudy dospeli k záveru, že navrhovateľ neosvedčil splnenie podmienok na vydanie neodkladného opatrenia. S ohľadom na uvedené odporcovia v 1. až 3. rade navrhli, aby dovolací súd dovolanie navrhovateľa zamietol a priznal im voči navrhovateľovi trovy dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Konanie pred dovolacím súdom

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „dovolací súd“ alebo aj „Najvyšší súd SR“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v dovolacom konaní v zmysle § 429 ods. 1 CSP advokátom, skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa je potrebné odmietnuť.

9. Dovolací súd sa preto v prvom rade zaoberal otázkou prípustnosti dovolania podaného navrhovateľom podľa § 420 písm. f) CSP.

10. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Uvedené znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, pokiaľ trpí niektorou z procesných väd konania vymenovaných v písm. a) až f) predmetného ustanovenia (zakotvujúce tzv. vady zmätočnosti).

12. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Podľa § 431 ods. 1, 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie v čom spočíva táto vada.

14. Dovolací súd preto v preskúmvanej veci zisťoval, či uznesenie odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, napadnuté dovolaním, je rozhodnutím vo veci samej, prípadne rozhodnutím konečným, ktorá povaha rozhodnutia by otvárala dovolaciemu súdu možnosť preskúmať prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Dovolací súd upriamuje pozornosť na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (R 21/2018, R 76/2018), z ktorej vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP vtedy, ak má charakter rozhodnutia vo veci samej (ktoré konzumuje vec samu). Najvyšší súd Slovenskej republiky už v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017 zo dňa 14. júna 2017 uzavrel, že „rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu.

Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu“(R 76/2018). Taktiež v uznesení sp. zn. 3Cdo/157/2017 zo dňa 11. októbra 2017 dovolací súd vyslovil, že dovolanie nie je podľa § 420 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého, bola podaná nadväzujúca žaloba. Najvyšší súd tu prijal záver, že pri neodkladných opatreniach nekonzumujúcich vec samu (vo vzťahu k vylúčeniu prípustnosti dovolania) sa zohľadňuje, že ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu, poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej (R 21/2018). Voči takýmto neodkladným opatreniam (nemajúcim povahu rozhodnutia vo veci samej alebo nekonzumujúcim vec samú) nie je prípustné podať dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má teda povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie procesne konzumuje vec samu a ktoré nie je viazané na meritórne konanie, čo je v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, podaného po skončení konania vo veci samej (pri splnení podmienok podľa § 325 ods. 1 CSP) alebo aj v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, ktoré nie je a nemá byť nasledované žalobou, teda pri ktorom súd v zmysle § 336 ods. 1 CSP neuložil navrhovateľovi žalobnú povinnosť.

16. Rozhodnutím, ktorým sa konanie končí v zmysle podmienky prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nemožno interpretovať len tak, že je takýmto rozhodnutím len rozhodnutie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, ale ním môže byť aj rozhodnutie, ktorým sa končí konanie o určitej otázke (napr. konanie o náhrade trov konania, uznesenie odvolacieho súdu o potvrdení odmietnutia odporu voči platobnému rozkazu, uznesenie o odmietnutí odvolania, o zastavení odvolacieho konania pre nezaplatenie SP, či pre späťvzatie odvolania, ale možno sem zaradiť aj samostatné konanie vedené o návrhu na neodkladné opatrenie). (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vydal C. H. Beck v Prahe, 2022, 2. vydanie, str. 1530 - 1533)

17. Z obsahu spisu vyplýva, že predmetný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia bol podaný samostatne, bez toho, aby bola súčasne s ním podaná aj žaloba alebo, že by takáto žaloba vo veci samej na návrh o neodkladnom opatrení nadväzovala. Uvedené predbežné opatrenie vzhľadom na to, čo sa ním požaduje - aká úprava pomerov medzi stranami sporu - by konzumovalo vec samu, pričom v prípade jeho naplnenia, vzhľadom na povahu veci, by už nebolo potrebné domáhať sa takej istej úpravy pomerov, t. j. nebolo by potrebné podať žalobu s totožným výrokom. Naviac odvolací súd v predmetnej veci potvrdil zamietavý výrok súdu prvej inštancie o neodkladnom opatrení, čím sa toto samostatné konanie s osobitnou povahou a procesnými pravidlami skončilo. Dovolací súd preto dospel k záveru, že v predmetnom prípade ide o také uznesenie odvolacieho súdu, proti ktorému je možné podať podľa § 420 CSP dovolanie z dôvodov závažných procesných väd v tomto ustanovení upravených.

18. Dovolať videl naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v tom, že došlo k nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu v takej miere, že ním došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. K takémuto porušeniu malo dôjsť tým, že odvolací súd pri posudzovaní splnenia podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia požadoval od navrhovateľa vyššiu mieru preukázania tvrdených skutočností o porušení obchodného tajomstva odporcami v kontexte preukázania, že o obchodné tajomstvo naozaj ide. Zároveň aj tvrdenia týkajúce sa vzniku ujmy v podobe ušlého zisku.

19. Dovolací súd uvádza, že podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo

na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 26/94). Pod nesprávnym procesným postupom súdu treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa znemožnila strane realizácia tých procesných práv, ktoré majú slúžiť na ochranu a obranu jeho práv a záujmov v tom - ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť faktickú činnosť alebo nečinnosť súdu, procedúru prejednávania veci (to, ako súd viedol spor), znemožňujúcu strane sporu plnohodnotnú realizáciu jej procesných oprávnení, možnosti jej aktívnej účasti na konaní, ale aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť (nielen uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky a tvrdenia strán zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom, viď napr. sp. zn. II. ÚS 419/2021 a sp. zn. II. ÚS 120/2020), nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany.

20. Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že v rámci dovolania podaného z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 písm. f) CSP, nie je možné preskúmať správnosť právnych záverov súdov nižšej inštancie. Dovolací súd však môže posúdiť, či súdy svoje rozhodnutie dostatočne logicky a zrozumiteľne odôvodnili, či ich závery majú základ v zistenom, resp. pre účely nariadenia neodkladného opatrenia, v osvedčenom skutkovom stave, či je v napadnutom rozhodnutí riadne odôvodnené splnenie (event. nesplnenie) jednotlivých predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia.

21. Navrhovateľ v dovolaní spochybňuje správnosť záveru odvolacieho (i prvoinštančného) súdu o nesplnení všetkých predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia. Neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 1 CSP možno nariadiť len v 2 prípadoch, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo je obava, že exekúcia bude ohrozená. Relevantné skutkové okolnosti musia byť aspoň osvedčené. Úvaha, či sú predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia splnené, je na súde rozhodujúcim o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Ani prípadná nesprávna úvaha o splnení/nesplnení predpokladov nezakladá vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP (viď nález ÚS SR sp. zn. III.ÚS 175/2017, ako aj rozhodnutia NS SR R 24/2017, sp. zn. 8Cdo/76/2018 a ďalšie rozhodnutia z judikatúry NS SR k vadám zmätočnosti, resp. k nesprávnemu právnomu posúdeniu namietanému v rámci § 420 písm. f) CSP). Nesprávne právne posúdenie predstavuje samostatný dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP, ktorý však nie je prípustný proti rozhodnutiu o neodkladnom opatrení v zmysle § 421 ods. 2 CSP.

22. Dovolací súd teda posúdil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu len v rozsahu namietanej vady uvedenej v § 420 písm. f) CSP, ktorá v sebe zahŕňa aj právo na riadne, zrozumiteľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Posúdil rozhodnutie odvolacieho súdu komplexne aj s rozhodnutím súdu prvej inštancie (pretože ich treba vnímať ako jeden celok) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spĺňa všetky predpoklady pre zrozumiteľné a presvedčivé rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle vyššie uvedených zákonných požiadaviek.

23. Predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa majú upraviť pomery strán sporu je osvedčenie dôvodnosti a trvania nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a potreba bezodkladne upraviť pomery (napr. hrozba vzniku alebo rozšírenia škody, či inej ujmy, porušovanie alebo ohrozovanie práv navrhovateľa, hrozba zhoršenia jeho právnej pozície, že sa mu viac neoplatí uchádzať o konečnú súdnu ochranu). Jedným z predpokladov na nariadenie takéhoto opatrenia je aj splnenie podmienky primeranosti, to znamená, že tak ako môže byť poskytnutá primeraná ochrana navrhovateľovi čo do ochrany jeho práv, aj zásah do práv odporcu pri nariadení neodkladného opatrenia musí byť primeraný. Osvedčenie nároku neznamena len osvedčenie, čo sa stalo a čo je medzi stranami nesporné, ale aj osvedčenie toho, že po právnom posúdení osvedčeného skutkového stavu možno predpokladať danosť práva, ktorému sa poskytuje neodkladná ochrana. Potreba úpravy pomerov musí byť bezodkladná, čo zahŕňa aj prvok naliehavosti a nevyhnutnosti. Samotný atribút bezodkladnosti však bez ďalšieho neznamena, že ide o akútny a jednorazový stav, a že sa navrhovateľ musí domáhať ochrany prostredníctvom neodkladného opatrenia ihneď po reálnom vzniku potreby, pretože potreba upraviť pomery môže byť bezodkladná a pretrvávajúť aj po určité dlhšie časové obdobie. Pri tzv. zdržovacích, či

aktívnych vykonávacích nárokoch (ako to bolo i v predmetnej veci) v návrhoch na neodkladné opatrenie, v rámci ktorých môže byť súdna ochrana navrhovateľovi efektívne poskytnutá už samotnými účinkami vykonateľného uznesenia o nariadení neodkladného opatrenia, možno dosiahnuť aj trvalú úpravu pomerov neodkladným opatrením a vôbec nemusí nasledovať žaloba vo veci samej. Uvedené pripúšťa § 330 ods. 2 CSP, ktorý umožňuje nariadenie neodkladného opatrenia, ktorého obsah by bol totožný s výrokom vo veci samej.

24. Dovolací súd teda v rámci podanej dovolacej námietky posúdil napadnuté uznesenie z hľadiska jeho preskúmateľnosti, t.j. či sú dôvody v rozhodnutí úplné, zrozumiteľné, dostatočné, logické, či reagujú na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu. Taktiež, či dôkazy, ktorými osvedčoval žalobca naplnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia boli súdom hodnotené logicky, funkčne a teleologicky konzistentne, či ich hodnotenie nebolo zo strany súdov svojvoľné, teda či ich interpretácia neobsahuje v sebe ničím nepodloženú, účelovo vytvorenú domnienku, ktorej jediným cieľom je vylúčiť danosť nároku, a či nedošlo k zjavnému, ničím neodôvodnenému skutkovému omylu.

25. Po podrobnom oboznámení sa s obsahom spisu ako aj dôvodmi napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je potrebné chápať ako jeden celok, dovolací súd dospel k záveru, že k pochybeniam ako sú uvedené vyššie, v predmetnej veci nedošlo.

26. Odvolací súd sa náležite vysporiadal s odvolacou argumentáciou navrhovateľa v tom smere, že uviedol, prečo nemožno súbor informácií, ktoré navrhovateľ považuje za obchodné tajomstvo (s tvrdením, že tak k nemu aj v rámci svojej internej politiky pristupoval), považovať za obchodné tajomstvo v zmysle ustanovenia § 17 ods. 1 ObZ. Poukázal na skutočnosť, že niektoré z informácií môžu mať povahu obchodnej, výrobnnej alebo technickej povahy a súvisia s podnikom a môžu mať aj skutočnú alebo aspoň potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu pre navrhovateľa. Uzavrel, že túto požiadavku však nespĺňa celý súbor informácií, pre ktorý navrhovateľ požaduje poskytnúť ochranu nariadením neodkladného opatrenia, z čoho prirodzene vyplýva neprimerané obmedzenie odporcov (najmä odporcu v 4. rade) v ich podnikateľskej činnosti. Odvolací súd podrobne vysvetlil, čo je potrebné kumulatívne naplniť v zmysle § 17 ods. 1 ObZ, aby bolo možné považovať súbor informácií alebo skutočností za obchodné tajomstvo. Ozrejmil, že je potrebné, aby takéto informácie, resp. skutočnosti boli podnikom aj náležite utajené a zabezpečené pred prípadným únikom, alebo zneužitím. Zároveň odvolací súd poukázal na skutočnosť nedostatočnej ochrany súboru informácií, ktoré navrhovateľ považoval za jeho obchodné tajomstvo, pričom uviedol, že len subjektívne vnímanie navrhovateľa neposkytuje automaticky ochranu aj v právnom zmysle. Odvolací súd poukázal na to, že interný dokument navrhovateľa, podľa ktorého mali byť odporcovia v 1. až 3. rade oboznámení, na jednej strane nepreukazuje, že s ním naozaj oboznámení boli a zároveň, nie je dostatočným mechanizmom na utajenie určitých informácií pred ich únikom. Zároveň uzavrel, že navrhovateľ mal s odporcami pracovnoprávny vzťah, ich spolupráca teda nebola založená zmluvou o obchodnom zastúpení v zmysle § 652 a nasl. ObZ., ktorá by obmedzovala odporcov v využívaní získaných informácií od navrhovateľa v jeho ďalšom pôsobení bez súhlasu navrhovateľa. V rámci pracovnoprávneho vzťahu nemal s odporcami uzavretú dohodu o obmedzení konkurenčnej činnosti, ktorá musí byť dojednaná písomne, inak je neplatná, čo je taktiež jeden z možných spôsobov aspoň dočasnej ochrany obchodného tajomstva. Vo vzťahu k námietke ušlého zisku, odvolací súd uviedol, že tento nebol dostatočne špecifikovaný, a teda nebolo možné súdom osvedčiť oprávnenie tohto nároku, resp. jeho výšku.

27. S ohľadom na uvedené dospel dovolací súd k názoru, že odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) postupovali správne, keď posúdenie opodstatnenosti návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia v odôvodnení svojho rozhodnutia podrobne vysvetlili a vyhodnotili, či boli splnené všetky zákonné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia. Dovolací súd nevzhliadol, že by odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu bolo nelogické, nekonzistentné, že by sa dopustil zjavného skutkového omylu alebo, že by svoje úvahy a závery nevysvetlil dostatočne jasne a zrozumiteľne. Odvolací súd reagoval na relevantné tvrdenia navrhovateľa, ako aj na jeho odvolacie námietky, preto jeho rozhodnutie nie je možné považovať za nepresvedčivé a nedostatočne odôvodnené.

28. K námietke, že odvolací súd na navrhovateľa preniesol vyššiu záťaž dokazovania rozhodujúcich skutočností, ako sa požaduje v rovine osvedčenia pri neodkladnom opatrení, dovolací súd uvádza, že odvolací súd požadoval rozhodujúce skutočnosti osvedčiť v rovine ich vysokej pravdepodobnosti, čo je rovina potrebná pre rozhodovanie súdov o neodkladnom opatrení. Na osvedčovanie existencie nároku navrhovateľa (v danom prípade najmä existencia obchodného tajomstva a nároku na jeho ochranu) sa vzťahuje sprísnená požiadavka osvedčenia (oproti požiadavke osvedčenia vysokej pravdepodobnosti potreby neodkladnej úpravy pomerov) až v rovine dosahujúcej hodnoverné osvedčenie, čo vychádza z toho, že zjavne nedôvodnému nároku nemožno poskytnúť procesnú ochranu, ako aj z toho, že na preukázanie vlastného nároku má navrhovateľ rozšírenejšiu a dostupnejšiu možnosť relevantných dôkazných prostriedkov, ako pri osvedčovaní neodkladnej potreby úpravy pomerov, kde osvedčovanie dôkaznými prostriedkami je limitované aj povahou konania o neodkladnom opatrení, ale i tým, či ide o neodkladné opatrenie podané pred alebo počas konania vo veci samej. Nemožno však navrhovateľa zaťažovať takými procesnými povinnosťami, ktoré nie je spôsobilý splniť z objektívnych dôvodov (pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol.: Civilný sporový poriadok. Komentár, vydal C. H. Beck v Prahe, 2022, 2. vydanie, str. 1248 - 1250). Tieto limity osvedčovania odvolací súd (a ani súd prvej inštancie) neprekročil.

29. Navrhovateľ ďalšie dovolacie námietky nesprávneho procesného postupu a arbitrárnosti bližšie v dovolaní nešpecifikoval, neuviedol v čom presne vzhliadol arbitrárnosť a nesprávny procesný postup, okrem skutočnosti, že súdy nižších inštancií rozhodli opačne ako navrhovateľ očakával. Najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že rozhodnutie súdu, iné ako strana v konaní očakáva, resp. nesúhlas s rozhodnutím súdu, nie je a priori porušením práva na spravodlivý proces, ani princípu legitímneho očakávania rozhodovania súdu, ako ani princípu samotnej právnej istoty. Nemožno totiž stotožňovať právo na súdnu ochranu s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (sp. zn. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010).

30. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam žalovaného a nie je ho možné považovať za nedostatočne odôvodnené, či arbitrárne. Taktiež dovolací súd nevzhliadol v procesnom postupe súdov nižších inštancií takú vadu, že by zakladala nesprávnosť ich procesného postupu. Námietka nesprávneho procesného postupu ako aj riadneho neodôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu preto v posudzovanom prípade nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP, ktorá by znamenala porušenie práva na spravodlivý súdny proces, a preto dovolanie navrhovateľa ako neprípustné podľa § 447 písm. f) CSP odmietol.

31. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Najvyšší súd uložil navrhovateľovi ako iniciátorovi tohto dovolacieho konania povinnosť nahradiť odporcom v 1. až 3. rade trovy dovolacieho konania. Odporcovi v 4. rade najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v dovolacom konaní nevznikli.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.